

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1865	Τὰ ἅγια Θεοφάνεια Τρίτη 6 Ἰανουαρίου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ ἔρημος διψᾷ

«*Εὐφράνθητι, ἔρημος διψῶσα, ἀγαλλιάσθω ἔρημος καὶ ἀνθήτω ὡς κρίνον*» (Ἠσ. 35,1)

Κατὰ τὴν ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων ποὺ προηγήθηκε εἶδαμε, ἀγαπητοί μου, τὸν Χριστό, ὅπως λέει ὠραῖα ἡ Ἐκκλησία, ὡς ἓνα **νήπιο** ποὺ κλαυθυρίζει στὴν ἀγκάλη τῆς ἁγίας Μητέρας του. Καὶ σήμερα, Θεοφάνεια, βλέπουμε τὸν Κύριο ὄχι πλέον νήπιο ἢ παιδί, ἀλλὰ **τέλειον ἄνδρα**, σὲ ἡλικία τριάντα ἐτῶν, νὰ βαπτίζεται στὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ.

Σήμερα ἡ ἁγία Τριάς ἀποκαλύπτεται στὸν κόσμο. Σήμερα τὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνου ἀγιάζονται. Σήμερα τὸ περιστέρι ὡς ἀγγελιαφόρος τοῦ οὐρανοῦ ἀναγγέλλει στὸν κόσμο, ὅτι σταμάτησε ὁ κατακλυσμὸς τῆς ἁμαρτίας. Σήμερα ὁ Ἰωάννης τρέμει, ἐνῶ ἡ πλάσι ἀγάλλεται. Σήμερα **χαίρει καὶ ἡ ἔρημος**. Ἔτσι λέει ὁ προφήτης Ἡσαΐας, ὀκτακόσια χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτό. «*Τάδε λέγει Κύριος*», ἀκοῦμε στὸν ἀγιασμό. «*Εὐφράνθητι, ἔρημος διψῶσα, ἀγαλλιάσθω ἔρημος καὶ ἀνθήτω ὡς κρίνον*» (Ἠσ. 35,1). Νὰ χαρῆ, λέει, ἡ ἔρημος· νὰ χαρῆ, γιατί σὲ λίγο θὰ γίνῃ περιβόλι, θὰ γίνῃ χλοερὸ λιβάδι καὶ στὸ χορτάρι τῆς θὰ βόσκουν ἄρνια· νὰ χαρῆ ἡ ἔρημος, γιατί θ' ἀναβλύσῃ πηγαῖα νερά.

Ἀλλὰ **ποιὰ εἶνε** αὐτὴ ἡ ἔρημος γιὰ τὴν ὁποία μιλάει ἡ προφητεία;

Ὅπως γνωρίζετε, ἀγαπητοί μου, **ἔρημος** εἶνε μία ἔκτασι γῆς στὴν ὁποία δὲν φυτρώνουν δέντρα, δὲν ἀνθοῦν λουλούδια, δὲν ὑπάρχει νερό. Ἡ ἔρημος εἶνε μία ξηραύλα. Ἡ ἔρημος καλύπτεται ἀπὸ ἄμμο. Καὶ εἶνε τόσο ζεστὸ τὸ ἔδαφός της, ὥστε γυμνὰ πόδια δὲν μποροῦν νὰ πατήσουν· καὶ ἀβγὸ ἀκόμα νὰ βάλῃ μέσα στὴν ἄμμο τῆς Σαχάρας, θὰ ψηθῆ. Κι ὅταν φυσᾷ ἄνεμος, τότε οὐαὶ κι ἀλλοίμονο. Τίποτα δὲν εἶνε ἢ χιονοθύελλα μπροστὰ στὴν ἄμμο-θύελλα, ποὺ σηκώνει βουνὰ ὀλόκληρα ὄχι ἀπὸ χιόνι ἀλλ' ἀπὸ ἄμμο· καταπλακώνουν καὶ θάβουν καραβάνια, ἂν τολμήσουν νὰ διασχίσουν τὴν ἔρημο τὴν περίοδο ποὺ φυσάει ὁ

σιμούν, ὁ θερμὸς ἄνεμος ποὺ πνέει στὴν Ἀφρική καὶ στὴν Ἀσία.

Ἐνας περιηγητὴς καβάλλα στὴν καμήλα, μὲ ὀδηγὸ ἓνα φελλάχο, προχώρησε βαθειὰ μέσα στὴν ἔρημο, κ' ἐκεῖ κατὰ τὸ ἀπόγευμα ἄκουσε μιὰ βοή, κάτι σὰν κλάμα, σὰν νὰ κλαῖνε παιδιὰ - νὰ κλαῖνε ἄνθρωποι, καὶ ρώτησε ἔντρομος τὸν ὀδηγὸ του· -Τί συμβαίνει; ἄνθρωποι κλαῖνε; γιατί; Κι ὁ φελλάχος ἀπήντησε· -Ἀφέντη, **ἡ ἔρημος κλαίει**. -Μὰ γιατί κλαίει ἡ ἔρημος; -Κλαίει, γιατί δὲν ἔχει λουλούδια, δὲν ἔχει δέντρα, δὲν ἔχει ἄρνακια νὰ βοσκᾶνε· κλαίει, γιατί δὲν ἔχει οὔτε νερό· γι' αὐτὸ κλαίει... Ὁ ἀέρας δημιουργοῦσε μιὰ βοή, ποὺ ἀκουγόταν σὰν κλάμα παιδιοῦ.

Ἐκτὸς ὅμως, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὴν ἔρημο αὐτὴ, τὴν φυσική, ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη ἔρημος, **ἔρημος ψυχική**· ὄχι ἔξω, ἀλλὰ μέσα μας. Ἡ ἔρημος αὐτὴ ποιὰ εἶνε; Ὡ ἂν μᾶς φώτιζε ὁ Θεὸς νὰ τὸ καταλάβουμε· **ἐμεῖς εἴμαστε** ἔρημος, καὶ κατ' ἐξοχὴν ὅσοι ζοῦμε σὲ τοῦτο τὸν αἰῶνα! Μὰ ἐμεῖς, θὰ πῆτε, δὲν εἴμαστε στὴ Σαχάρα, δὲν κατοικοῦμε σὲ καμμιά βουνοκορφὴ, οὔτε πάνω στὰ βράχια, οὔτε στὰ Κατουνάκια τοῦ Ἁγίου Ὀρους ποὺ μένουν ἐρημίτες· εἴμαστε ἐδῶ, μέσα στὴν κοινωνία· κατοικοῦμε σὲ πολυκατοικίες, συναναστρεφόμαστε κάθε μέρα μὲ ἀνθρώπους, ἔχουμε οἰκογένεια, γυναῖκα καὶ παιδιὰ. Πῶς λοιπὸν εἴμαστε ἔρημος;

Ἄς ζοῦμε καὶ **σὲ μεγαλουπόλεις**, εἴμαστε ἔρημος. Καὶ στὸ Λονδίνο νὰ εἶσαι, καὶ στὸ Τόκιο, καὶ στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου σμήνη ἀνθρώπων συνωστίζονται, ἔρημος εἶσαι. Ὅταν ὁ κόσμος ποὺ εἶνε γύρω σου δὲν σὲ νιώθῃ, ἔρημος εἶσαι. Μοῦ ἔλεγε ἓνας μετανάστης τί ἔνιωσε ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ βρέθηκε μόνος του στὸ Λονδίνο· πῆγαινε δεξιὰ - ἀριστερὰ μέσα σὲ ἄγνωστο κόσμο καὶ ἔνιωθε ἔρημιὰ. Νοστάλησε τὸ μικρὸ του χωριὸ στὴς Κυκλάδες. Καὶ ξαφνικὰ κάπου ἀκούει ἑλληνικά. Ἔτρεξε, πλησίασε· ἐπὶ τέλους

βρήκε έναν Έλληνα να συννενοηθῆ. Ὁλόκληρο τὸ Λονδίνο ἦταν γι' αὐτὸν μία ἔρημος.

Καὶ μόνο στὶς μεγαλουπόλεις; Ἐρημος εἶσαι **καὶ στὸν τόπο σου**· ὅταν ὁ γείτονάς σου δὲν λήη καλημέρα, ὅταν τὸ ἀφεντικό σου δὲν σὲ καταλαβαίνει, ὅταν ὁ συνάδελφός σου, αὐτοὶ μὲ τοὺς ὁποίους συνεργάζεσαι δὲν σὲ ποιοῦν, ὅταν ἐσὺ κλαῖς κι αὐτοὶ γελᾶνε, ὅταν ἐσὺ ἔχῃς φέρετρο κι αὐτοὶ διασκεδάζουν;

Ἐρημος εἶσαι ὅμως μερικές φορές –ἀλλοίμονο– **καὶ μέσ' στὸ σπίτι σου**. Ὅταν ἡ γυναίκα σου ἢ ὁ ἄντρας σου δὲν σὲ ἀγαπᾷ ἢ καὶ σὲ ἀπατᾷ, ὅταν ὁ γυιός σου δὲν σὲ ὑπακούη, ὅταν ἡ κόρη σου δὲν σὲ ὑπολογίζη, πῶς νιώθεις;

Αὐτὸ αἰσθάνθηκε ἕνας ἀρχαῖος φιλόσοφος μας, **ὁ Διογένης**. Γι' αὐτὸ μέρα-μεσημέρι πῆρε ἕνα φανάρι, γύριζε τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἔλεγε: *Ἀνθρωπον ζητῶ*. Δὲν εἶχε ἄνθρωπο νὰ συννενοηθῆ, αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του ἔρημο. Αὐτὸ ζοῦσε καὶ **ὁ βασιλιάς Δαυίδ**, ποὺ ἔψαλλε καὶ ἔλεγε «*ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου ... ἐν γῆ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ*» (Ψαλμ. 62,2).

Ἐρημιὰ ὁ κόσμος καὶ μάλιστα **πρὸ Χριστοῦ**. Διψοῦσε γιὰ ἀλήθεια καὶ κυριαρχοῦσε τὸ ψέμα· μόλις τόλμησε ὁ Σωκράτης νὰ πῆ μερικά ψήγματα ἀληθείας καὶ τὸν πότισαν τὸ κώνειο. Διψοῦσε ὁ ἀρχαῖος κόσμος γιὰ δικαιοσύνη, καὶ ἀντὶ δικαιοσύνης οἱ σιδηρῆς λεγεῶνες τῆς Ῥώμης συνέτριβαν τοὺς ἀδυνάτους. Διψοῦσε ἡ ἀνθρωπότητα γιὰ ἀγάπη, καὶ συναντοῦσε ἕνα ἀβυσσαλέο μῖσος. Εἶνε ἱστορικὸ γεγονός ὅτι ὁ πρὸ Χριστοῦ κόσμος ἦταν στερημένος ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα· γηροκομεῖα καὶ πτωχοκομεῖα δὲν ὑπῆρχαν, ἔρριχναν μικρὰ παιδιὰ στὸν Καιάδα καὶ γέροντες σὲ μιὰ νησίδα στὸν Τίβερι ποταμῷ.

Σκληρότης καὶ ἀπανθρωπία ἐπικρατοῦσε. Ἄλλ' **ὅταν ἦρθε ὁ Χριστός** –δὲν εἶνε ψέμα, εἶνε ἀλήθεια– ἡ κατάστασι ἄλλαξε. Ἡ ἔρημος ἐγινε πλέον κῆπος ἀειθαλής. Ἀπὸ τὸ Γολγοθᾶ, ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Θεανθρώπου, φύτρωσε τὸ ωραιότερο λουλούδι, ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας. Γι' αὐτὸ ὁ προφήτης Ἡσαΐας σὲ γλῶσσα ὑψηλὴ λέει: «*Εὐφράνθητι, ἔρημος διψῶσα, ἀγαλλιᾶσθω ἔρημος καὶ ἀνθήτω ὡς κρίνον*». Εἶνε ποτὲ δυνατὸν στὴν ἔρημο νὰ ἀνθίσουν κρίνα; Καὶ ὅμως· ὅπου κηρύσσεται ὁ Χριστός, καὶ στὴν πιὸ ἄξεστη κοινωνία, μέσα στοὺς ἀγρίους τῆς Ἀφρικῆς, φυτρώνουν τὰ ἄνθη, τὰ ἀμάραντα ἄνθη τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος, τῆς ἀγάπης.

* * *

Καὶ σήμερα ὅμως ἡ ἀνθρωπότης, ἀγαπητοῦ μου, εἶνε ἔρημος. Ἐρημος; Ἐρημος πρὸ Χρι-

στοῦ τὸ καταλαβαίνω, ἀλλὰ ἔρημος μετὰ Χριστὸν δὲν τὸ καταλαβαίνω. Αὐτὸ μοιάζει σὰν νὰ πεθαίνη κανεὶς ἀπὸ ἔλλειψι νεροῦ δίπλα σ' ἕνα ποτάμι, δίπλα στὸ Δούναβι.

Ὅσοι ἀπὸ μᾶς εἶχαμε γονεῖς ποὺ ἔλαβαν μέρος στὴν ἐκστρατεία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, θὰ ἔχουν ἀκούσει ἀφηγήσεις γιὰ τὴν πορεία τους μέσα ἀπὸ τὴν Ἀλμυρὰ ἔρημο· οἱ γενναῖοι μαχηταὶ μας βάδιζαν διψασμένοι κάτω ἀπὸ τὸν καυστικὸ ἥλιο τοῦ Ἰουλίου, κι ὅταν ἔφτασαν στὸν Σαγγάριο ποταμῷ, ἔπεσαν στὰ νερά του κ' ἔπιναν ἀκόρεστα γιὰ νὰ σβήσουν τὴ δίψα τους. Ἐρημο διαβαίνουμε κ' ἐμεῖς. Ἐγκαταλειμμένη πάλι **ἡ πατρίδα μας** ἀπ' ὅλα τὰ ἔθνη. Ζῆ ἀκόμη μόνο ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Ἐρημος εἶνε καὶ **ἡ ψυχὴ μας**. Τί κι ἂν εἶσαι νέος; τί κι ἂν εἶσαι ἐπιστήμονας; τί κι ἂν ἔχῃς ὑλικά ἀγαθὰ; τί κι ἂν κατοικῆς σὲ οὐρανοξύστες; Οἱ καρδιὲς ἀπέχουν, ὀρθώνονται τεῖχη, ζῆς τὴν ἀποξένωσι, σιμοῦν πνέει στὴν ψυχὴ, ἔρημιὰ παντοῦ γύρω.

Παρ' ὅλα αὐτὰ μὴ ἀπελπιστοῦμε, ἄς ἔχουμε θάρρος, ἀπὸ τὸ θάρρος ποὺ δίνει **ὁ προφητικὸς λόγος** «*Ἀγαλλιᾶσθω ἔρημος καὶ ἀνθήτω ὡς κρίνον*». Θαρσεῖτο ἡ ψυχὴ! δὲν χάθηκε τὸ πᾶν. Θαρσεῖτο καὶ ἡ πατρίδα, ἀνθήτω καὶ ἡ Ἑλλάς!, ἄς ἀνθίσουν πάλι κρίνα ἐλπίδων.

Ἐπιστήμονες λένε, ὅτι καὶ ἡ Σαχάρα ἀκόμη μπορεῖ νὰ γίνη κῆπος καὶ νὰ θρέψη κόσμο. Πῶς; Ἄν ἀνοίξουν μεγάλες **διώρυγες** καὶ πέσουν μέσα στὴν ἔρημο ποτάμια, ὁ τόπος θὰ ζωογονηθῆ. Ἐὰν τὰ ἰλλιγιώδη ποσά, ποὺ ξώδεψε ἡ ἀνόητη ἀνθρωπότης σὲ δύο παγκοσμίους πολέμους, τὰ διέθετε ἐκεῖ, ἡ ἔρημος θὰ ἦταν πλέον ἀπλῶς μία ἀνάμνησις, καὶ ἐκεῖ ποὺ εἶνε τώρα ἡ Σαχάρα θὰ ἀπλωνόταν μιὰ ἀπέραντη πεδιάδα. Πολλὰ θὰ πραγματοποιηθοῦν στὸ μέλλον, δὲν γνωρίζω ἂν θὰ γίνη καὶ αὐτό. Ἐνα γνωρίζω, ὅτι ἡ ψυχικὴ μας ἔρημος **μπορεῖ νὰ μεταβληθῆ σὲ κῆπο**.

Ὅσοι αἰσθανόμαστε μέσα μας τὴν ἔρημο, ὅσοι ἀπὸ διάφορα γεγονότα εἴμαστε πικραμένοι κι ἀναστενάζουμε, μὴ λυγίσουμε. Ἄρκεϊ **νὰ πιστέψουμε στὸ Χριστὸ** καὶ ν' ἀνοίξουμε διώρυγα ποὺ θὰ φέρη τὰ Ἰορδάνεια ῥεῖθρα ἕως τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς. Τότε ὁ καθένας μας θὰ νιώσῃ τὸ ῥῆμα αὐτό· «*Εὐφράνθητι, ἔρημος διψῶσα, ἀγαλλιᾶσθω ἔρημος καὶ ἀνθήτω ὡς κρίνον*».

Εἶθε ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ποὺ ἀξιώθηκε νὰ βαπτίσῃ τὸν Κύριό μας, **νὰ μεταβάλῃ τὴν ἔρημο σὲ κῆπο του**· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**